

PROLOG**Patriarchové a proroci**

Kdo jsou to, že se podobají oblakům?

Ctnosti

Vy dávní svatí, proč se nad námi tak podivujete?

Slovo Boží v lidské podobě jasně svítí,

záříme tedy s ním

a tvoříme údy jeho krásného těla.

Patriarchové a proroci

My jsme kořeny a vy jste ratolesti,

plody živoucího oka,

ve kterém jsme my byli stínem.

PRVNÍ SCÉNA**Nářek Duší uvězněných v těle**

Ach, bloudíme jako poutnice.

Co jsme to jen učinily, že jsme sešly na scestí hříchu?

Měly jsme být dcerami královskými,

ale upadly jsme do stínu hříchu.

Slunce živoucí, dones nás na svých ramenou

k pravému dědictví, které jsme skrze Adama ztratily.

Králi králů, to ve tvé válce bojujeme!

Šťastná Duše

Sladké Božství, líbezný živote,

v němž budu nosit nádherný šat

a dostanu nazpět to, co jsem ztratila při prvním zjevení,

k tobě se upínám a všechny Ctnosti volám na pomoc.

Ctnosti

Šťastná duše, sladké Boží stvoření,

jež vzešlo z bezedné hlubiny Boží moudrosti,

tvá láska je velká.

Šťastná Duše

Ráda k vám přijdu,

abyste mi mohly dát políbení svého srdce.

Ctnosti

Je naším úkolem bojovat po tvém boku, dcero královská.

Ale Obtížená Duše lká

Ach, tvrdá práce a těžké břímě,
které musím nést oděna do tohoto žití!
Je pro mě příliš obtížné bojovat proti tělu.

Ctnosti promlouvají k oné Duši

Duše, stvořená z vůle Boží,
blažený nástroji, proč si tak žalostivě počínáš
vůči tomu, co Bůh potřel v panenské přirozenosti?
Musíš Dávla s naší pomocí přemoci.

Obtížená Duše

Pospěšte mi na pomoc, abych obstála!

Vědomí Boha

Měj na paměti, čím jsi oděna, dcero spásy.
Buď pevná a nikdy neklesneš.

Nešťastná Duše

Nevím, co mám dělat
ani kam utéci.
Ach běda mi, nemohu unést to,
co jsem na sebe vzala.
Chci to ze sebe shodit!

Ctnosti

Neblahé svědomí,
ubohá duše,
proč skrýváš tvář před svým stvořitelem?

Vědomí Boha

Vždyť neznáš, nevidíš, nechápeš toho, kdo tě stvořil.

Nešťastná Duše

Bůh přece stvořil svět.
Neproviňuji se proti němu,
ale chci ho užívat.

Ozývá se hřmot, Dábel k oné Duši

Ty bláhová! K čemu je ti namáhání? Obrat' se k světu a on tě zahrne poctami.

Ctnosti

Ten hlas je plný pláče a velké, velké bolesti!

Ach, ach, jakési podivuhodné vítězství
 vzešlo v podivuhodné touze po Bohu,
 ale tajně se v něm skryla touha po tělesné rozkoši.
 Běda, běda, vůle tehdy ještě nevěděla nic o zločinech
 a touha byla daleka lidské prostopášnosti.
 Truchli, truchli tedy pro ně, Nevinnosti,
 která jsi v pravém studu nepozbyla čistoty
 a která jsi do sebe nenasála lačnost z hrdla starého hada.

Ďábel

Čím stvrdíte, že není nikoho kromě Boha? Na to já pravím: kdo bude následovat mě a moji vůli, tomu dám všechno. Ty ale nemáš nic, co bys svým následovníkům mohla dát – vždyť vy samy ani nevíte, co jste zač.

Pokora

Já i moje družky dobře víme,
 co jsi zač ty: ten dávný plaz,
 který chtěl vyletět až nad nejvyšší hranice,
 ale Bůh sám tě srazil do propasti.

Ctnosti

My však svorně pobýváme na výsostech.

DRUHÁ SCÉNA

Pokora

Já, Pokora, královna Ctností, pravím:
 Pojd'te ke mně, Ctnosti, dám vám sílu,
 abyste našly ztracenou drachmu
 a korunovaly toho, kdo šťastně vytrvá.

Ctnosti

Slavná královno, prostřednice nejsladší,
 rády k tobě přijdeme.

Pokora

Proto vás, dcery nejmilejší,
 chovám v královském loži.

Láska

Já jsem Láska, líbezný květ:
 pojd'te ke mně, Ctnosti, a dovedu vás
 k jasné záři květu, který vypučel na keři.

Ctnosti

Kvítku nejmilejší, běžíme k tobě plny horoucí touhy.

Bohabojnost

Já jsem Bohabojnost: připravím vás, přešťastné dcery,
abyste nezahynuly, ale spatřily Boha živého.

Ctnosti

Bázní Boží, jsi nám velmi užitečná:
snažíme se ze všech sil zůstat navždy s tebou.

Ďábel

No výborně, výborně! Copak je to za veliký strach a copak je to za velikou lásku?! Kde máte toho bojovníka, a kde toho, kdo by odměňoval? Vždyť ani nevíte, koho to ctíte.

Ctnosti

Tebe však zaplašil Soudce nejvyšší,
a protože jsi nadutý pýchou, ponořil tě až do pekel!

Poslušnost

Já jsem zářivá Poslušnost.
Pojďte ke mně, překrásné dcery,
dovedu vás zpět do vlasti a k políbení královu.

Ctnosti

Hlasatelko nejsladší,
patří se, abychom tě následovaly ze všech sil.

Víra

Já jsem Víra, zrcadlo života.
Ctihodné dcery, pojd'te ke mně
a já vám ukážu tryskající pramen.

Ctnosti

Ó jasná, průzračná, pevně věříme,
že s tvou pomocí dojdeme k pravému prameni.

Naděje

Já jsem sladká pozorovatelka živoucího oka.
Nikdy neupadnu do klamavé mdloby,
takže mne, temnoty, nemůžete zastřít.

Ctnosti

Živoucí živote, sladká utěšitelko,
ty smrti bereš smrtonosné zbraně

a vidoucím okem odemykáš nebeskou bránu.

Cudnost

Panenství, pobýváš v loži královském.

Jak sladce planeš v králově náruči,

když tě slunce prozařuje,

takže tvůj vznešený květ nikdy neopadne.

Vznešená panno, tebe nikdy nestihne stín, v němž opadávají květy.

Ctnosti

Polní kvítek opadáva pod nápory větru, lijáky jej třísní.

Panenství, ty trváš ve společných chvalozpěvech nebešťanů.

Proto jsi půvabný kvítek, který nikdy neuvadne.

Nevinnost

Prchejte, ovečky, před ohavnostmi Ďáblými!

Ctnosti

Jen s tvou pomocí jim unikneme.

Pohrdání světem

Já jsem Pohrdání světem, jas života.

Bědné pozemské bloudění od strasti ke strasti,

tobě já dávám výhost.

Vy pak, Ctnosti, pojd'te ke mně

a společně vystoupíme k prameni života.

Ctnosti

Slavná paní, jež za Krista stále vedeš boj,

velká sílo, ty pod nohou drtíš tento svět

a proto vítězně na nebi přebýváš.

Nebeská láska

Já jsem zlatá brána, v nebi pevně ukotvená.

Kdo mnou projde,

nikdy v mysli nezakusí trpkost svévole.

Ctnosti

Dcero královská, tvé stálé místo je v náruči, před níž tento svět prchá.

Jak sladké je tvé zalíbení ve svrchovaném Bohu!

<Kázeň>

Já jsem milovnice prostých mravů těch, kdo neznají mrzkosti.

Stále vzhlížím ke Králi králů

a objímám jej v nejvyšší úctě.

Ctnosti

Družko andělů, jsi krásně ozdobena
ke královské svatbě.

Stud

Já halím do tmy, obracím na útěk a patou drtím
všechny ohavnosti Ďáblovy.

Ctnosti

Ty jsi při stavbě nebeského Jeruzaléma,
rozkvétajíc v bělostných liliích.

Milosrdenství

Ach, jak trpká je ona zatvrzelost, která se zabydlela v srdcích
a odmítá přijít trpícím na pomoc.
Já však chci podat ruku všem, kdo trpí.

Ctnosti

Chvályhodná matko bloudících,
ty jim pomáháš vstát
a vonnou mastí je natíráš, když zchudli a docházejí jim síly.

Vítězství

Já jsem Vítězství, rázná a silná bojovnice,
bojuji na skále a pradávného hada drtím patou.

Ctnosti

Nejsladší válečnice v proudícím prameni,
který pohltil loupeživého vlka,
slavná a ověččená,
rády budeme bojovat po tvém boku proti tomu svůdci.

Rozvážlivost

Já, Rozvážlivost, jsem světlo a rozvažovatelka všeho stvoření,
rovnost před Bohem, již Adam od sebe zahnal nevázaností svých mravů.

Ctnosti

Nádherná matko, jak jsi sladká a líbezná!
S tebou nikdo nedojde zmatení.

Trpělivost

Já jsem pilíř, který se nemůže zborstit,
neboť mé základy jsou v Bohu.

Ctnosti

Ó pevná, která stojíš ve skalní rozsedlině,
slavná bojovnice, která vše přestojíš.

Pokora

Dcery izraelské, pod stromem vás Bůh uvedl v život
a proto se v tomto čase rozpomeňte na své zrození.
Radujte se tedy, dcery sionské!

TŘETÍ SCÉNA

Ctnosti

Běda, běda, Ctnosti, plačme a truchleme,
že ovečka Páně uniká životu.

Kající Duše si stýská a oslovuje Ctnosti

Ach, vy královské Ctnosti, jak jste nádherné
a oslnivé v záři nebeského slunce
a jak půvabné je místo, kde přebýváte.
Běda mi, že jsem od vás uprchla!

Ctnosti

Uprchlice, pojd', pojd' k nám a Bůh tě přijme.

Kající Duše

Ach! ach! sálající slast mne celou zavalila hříchy,
a proto jsem se neodvažovala vstoupit.

Ctnosti

Neboj se a neutíkej, vždyť dobrý pastýř
i v tobě hledá svoji ztracenou ovečku.

Kající Duše

Nyní potřebuji, abyste mne přijaly,
neboť páchnou rány,
kterými mne poskvřnil ten dávný had.

Ctnosti

Poběž k nám a sleduj ony šlépěje,
na nichž s naším doprovodem nikdy neklesneš,
a Bůh tě uzdraví.

Kající Duše

Já, hříšná, jsem prchala před životem.

Pokryta vředy teď přicházím za vámi,
abyste mi propůjčily štít spásy.
Ty, veškeré vojsko královnino,
i vy, bělostné lilie její v nachovém rouchu z růží,
skloňte se ke mně - vždyť předaleko jsem od vás zbloudila -
a pomozte mi, abych v krvi syna Božího mohla opět povstat.

Ctnosti

Duše uprchlická, buď silná
a oděj se zbrojí světla.

Kající Duše

A ty, Pokoro, pravý léku, buď mojí záštitou,
neboť pýcha mne zlomila v mých mnohých pochybeních
a zasadila mi mnoho jizev.

Nyní se utíkám k tobě – ujmi se mne!

Pokora

Ctnosti všechny, pro rány Kristovy
ujměte se hříšnice, jež truchlí pro své jizvy,
a přiveďte ji ke mně.

Ctnosti

Chceme tě přivést zpátky a už tě neopustíme.
Celé nebeské vojsko se nad tebou raduje.
Rády tedy společně zapějeme.

Pokora

Ubohá dcero, chci tě obejmout -
vždyť sám velký uzdravovatel pro tebe vytrpěl
těžké a hořké rány.

Ctnosti

Živý prameni, jak velmi jsi lahodný.
Ty, který jsi nevyňal ze své lásky tvář těchto hříšníků,
ale jasně jsi dopředu věděl,
že vytrhneš z osudu padlých andělů ty,
kteří si mysleli, že mají to,
co není možné.

Zaraduj se tedy, dcero sionská,
vždyť Bůh ti vrací mnohé z těch,

které onen had chtěl od tebe odlákat
a kteří nyní září jasnějším světlem,
než by byli mohli zářit před tím.

ČTVRTÁ SCÉNA

Ďábel

Copak ty jsi zač, a odkud přicházíš? Přidala ses ke mně a já tě vyvedl ven - teď se ode mě odvracíš, a to mě leká. Ale já se s tebou utkám a srazím tě.

Kající Duše

Poznala jsem, že všechny mé cesty byly špatné, a proto jsem od tebe uprchla.

Ba dokonce, ty svůdce, se dávám proti tobě do boje.

A ty, královno Pokoro,
přispěj mi na pomoc svým lékem!

Pokora k Vítězství

Vítězství, které jsi ho přemohlo už v nebi,
spěchej se svými bojovníky
a spoutejte toho Ďábla.

Vítězství

Udatní a slavní bojovníci, pojd'te sem
a pomozte mi porazit toho falešníka.

Ctnosti

Nejsladší válečnice v proudícím prameni,
který pohltil loupeživého vlka,
slavná a ověččená,
rády budeme bojovat po tvém boku proti tomuto svůdci.

Pokora

Spoutejte jej tedy, Ctnosti přejasně.

Ctnosti

Královno naše, poslechneme tě
a tvé rozkazy ve všem vyplníme.

Vítězství

Radujte se, družky, neboť pradávný had je spoután.

Ctnosti

Chvála tobě, Kriste, králi andělů.

Cudnost

V mysli Nejvyššího, Satane, jsem tvou hlavu pošlapala

a v panenské podobě jsem dala vyrůst sladkému zázraku,
když Syn Boží přišel na svět.

Proto jsi ty svržen i se vši svou kořistí,
a nyní ať zaplesají všichni, kdo přebývají na nebesích,
neboť tvůj břich došel zmatení.

Ďábel

Ty vůbec nevíš, co cítíš! Vždyť tvůj břich je prázdný, zbavený krásy tvaru, který mu dává muž – protože ty přestupuješ přikázání, které o sladkém spojení v lásce vydal sám Bůh. Proto ani nevíš, co jsi zač.

Cudnost

Jak by se mě mohlo dotýkat to,
co tvoje našeptávání poskvnilo špinavým smilstvem?
Jediného člověka jsem uvedla na svět, který celý lidský rod
svým zrozením sjednotil proti tobě.

Ctnosti

Bože, kdo jsi ty,
žes v sobě pojal tak velký úmysl
zničit pekelný zdroj
v celnících a hříšnících,
kteří nyní září v nejvyšším dobru!
Za to, králi, budiž tobě chvála.
Otče všemohoucí, z tebe vyvěrá pramen v ohnivě lásce:
dej svým synům dobrý vítr do plachet i proud,
abychom i je tak mohly uvést
do nebeského Jeruzaléma.

EPILOG

<Ctnosti a duše>

Na počátku všechna stvoření byla svěží
a uprostřed kvetly květy,
potom zeleň ustoupila.
Muž-válečník to spatřil a řekl:
„Vím to, ale zlatý počet ještě není dovršen.
Ty však, otcovské zrcadlo, pohleď:
ve svém těle cítím únavu
a moji maličci také ochabují.

Měj na paměti, že plnost, která byla na počátku,
neměla uvadnout
a že jsi již tedy pojal pevný úmysl,
že tvé oko nikdy neustane,
dokud neuvidíš mé tělo plné drahokamů.
Mě však unavuje, že všechny mé údy jsou na posměch.
Otče, viz, tobě ukazují své rány.”
Nyní tedy, všichni lidé,
poklekněte před Otcem svým,
aby vám mohl podat svou ruku.